

ಒಂದು ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನರಿ ವಿರಾಗಿಯಂತೆ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬೇರೆ ನರಿಗಳಂತೆ ಅದು ಮಾಂಸಾಹಾರ ಸೇವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲು ಅದರ ಆಹಾರ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಉಳಿದ ನರಿಗಳಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. 'ಇವನ ನಡತೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಂತೆ ಇರಲು ಇವನಿಗೇನು ಕಷ್ಟ. ನಾವು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳೋಣ' ಎಂದು ಒಂದು ನರಿ ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರಿಗೆ ಹೇಳಿತು.

ಆ ವಿರಾಗಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ನರಿಗಳು, 'ಮಿತ್ರ, ನೀನು ನರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಮಾಂಸ ತಿಂದು ಬದುಕಬೇಕು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ನಿನಗೆ ಆಹಾರ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ನೀನು ವಿರಾಗಿಯಾಗಿ ಬದುಕುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದವು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ವಿರಕ್ತ ನರಿ 'ನಿಮಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ಆದರೆ ನಾನು ಹಣ್ಣು ತಿಂದೇ ಸುಖಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ನಾವೇ ಹೊಣೆ, ಯಾವುದು ಸರಿ, ಯಾವುದು ತಪ್ಪು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಬದುಕುವುದು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮದು ತಪ್ಪು ದಾರಿ, ಅದರಿಂದ ದುರಾಸೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಇದರಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡ ನರಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದವು.

ಆ ಕಾಡಿನ ರಾಜ ಹುಲಿ ಇವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ವಿರಾಗಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ

'ಮಹಾತ್ಮರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಹಾಗೂ ನಡತೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದವು. ನೀವು ನನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು, ನನ್ನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದು, ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ನನಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು' ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆಸ್ಥಾನದ ವೈಭವ ಇಷ್ಟಪಡದ ನರಿ, ರಾಜನ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು.

ನರಿಯು ಹುಲಿಯ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ದೊರೆ ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ನರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕಾಡಿನ ಉಳಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು 'ಅಯ್ಯೋ, ಒಂದು ನರಿ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಯಾದರೆ ನಮ್ಮ ಗತಿ ಏನು?' ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡವು. ಆದರೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಂಬತೊಡಗಿದವು. ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು. ನರಿ ಕೂಡ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂದಿಸಿ, ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ನೆಲೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಆ ದುಷ್ಟ ನರಿಗಳಿಗೆ ಅಸೂಯೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಬಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸುಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನರಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಲಗಾಮು ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಕೋಪ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಭ್ರಷ್ಟ ನರಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡು 'ಇವನು ನಮ್ಮ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಇವನನ್ನು ನಿವಾರಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕಾಯತೊಡಗಿದವು.

ಒಂದು ದಿನ ದೊರೆಯ ಭೋಜನಾಲಯದಲ್ಲಿ

ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಜನಿಗೋಸ್ಕರ ತಯಾರಿಸಿದ್ದ ಭಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ನರಿಗಳು ಅದನ್ನು ಕದ್ದು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿದ ಬಂದ ದೊರೆ ತನ್ನ ಖಾಲಿ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿತು. ತನ್ನ ಆಹಾರವನ್ನು ತಿಂದವರು ಯಾರು ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿತು. ಆಗ ಒಂದು ನರಿ 'ಮಹಾಪ್ರಭು, ನಿಮ್ಮ ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದೆವು' ಎಂದಾಗ ರಾಜನು 'ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಕ್ಷಿ ತೋರಿಸಿ ನೋಡೋಣ' ಎಂದಿತು. ನರಿಗಳು ಹುಲಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಾವೇ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನು ತೋರಿಸಿದವು.

'ಆತ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಅವನು ಬೇರೆ ನರಿಗಳಂತೆ ಕುತಂತ್ರಿ. ನನ್ನನ್ನೇ ವಂಚಿಸಿದ ಅವನನ್ನು ಬಿಡಬಾರದು' ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಕಾವಲಿನವರನ್ನು ಕರೆದು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿತು. ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಮಾಡದ ಆ ವಿರಾಗಿ ನರಿ ಸೆರೆಮನೆ ಸೇರಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ದೊರೆಯ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿದು, ಮಗನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲು ಬಂದಿತು. 'ಅವನು ನಿರಪರಾಧಿ, ಇಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ದುಡುಕಿ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು' ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ನರಿ ಬಂದು 'ದೊರೆಯೇ, ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಯಾವ ತಪ್ಪನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರು ನಿಮಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಹೆದರಿ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಿತು.

ದೊರೆ ಆಗ ತನ್ನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದು 'ನಾನು ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ನೀನು ಬಹಳ ಸಂಭಾವಿತ, ನಾನು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ತೀರ್ಮಾನ ತಪ್ಪು ಎಂದು ನನಗೆ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಸಲಹೆಗಾರನಾಗಿರು' ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಆಗ ಆ ನರಿ 'ಒಂದು ಸಲ ಹೋದ ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಳಂಕ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಇರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ನೀವು ಮನ್ನಣೆ ಹಾಗೂ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಬೇರೆಯವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ವೈರಿಯಂತೆ ಕಂಡಿರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಾರೆ. ನನಗೆ ಹೋಗಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು. ಉಳಿದ ದಿನಗಳನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿತು.

(ಮಹಾಭಾರತದ ಶಾಂಟಿ ಪರ್ವದಿಂದ ಆಯ್ದ ಕಥೆ)

-ಶಾರದಾ ಪಿ.ಬಿ.